Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

05 Ağustos 2016
Sayı: 218

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Siyasi sistem yeni duruma göre biçimlendiriliyor

İşçi sınıfı kendi talepleriyle öne çıkmalı

Darbe girişiminden sonra başlayan tasfiye ve devlet kurumlarını dönüştürme süreci tüm hızıyla devam ediyor. Hükümet bir yanda, kendi iktidarını korumaya yönelik önlemler almaya çalışırken diğer yanda patronların ihtiyacı olan düzenlemeleri hızla yapıyor. Tüm bunlar, tasfiye edilenlerin ötesinde tüm emekçilerin haklarında gerileme demek.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Erdoğan'ın yıllarca bilinçli olarak uyguladığı, dini tarikatlara dayanma siyaseti, şimdi boynuna dolandı. Yapılan tüm uyarılara rağmen, siyasi ve ekonomik olarak destek sağladığı, meşrulaştırdığı, toplumda öne çıkardığı, hukuki sistemde koruma altına aldığı tarikatlardan biri olan Gülenciler, güçlenen her örgütün yaptığı gibi kendi başlarına hareket etmeye yöneldi, iktidara el koymaya çalıştı. Darbecileri, güya çok önem verilen kurumlar, siyasetçiler değil; darbe, askeri yönetim istemeyen, demokrasi için mücadele eden kitlelerin seferberliği engelledi.

Bugün Erdoğan'ın tüm siyasetlerinin yanlış olduğu açıkça ortada; her alanda, hızla değişiklik yapılıyor. Erdoğa'ın 14 yıl boyunca iktidarda kalmak için sözde yanılgıya düşüp "verdikleri" nedeniyle, çoğu üst düzey ve kamuda 70 bine yakın kişi işten atıldı. Bu durum, devletin, kurumlarının çözülmesine yol açıyor. "Gücmüzü kıskanıyorlar" denirken, varılan sonuç, tam tersi.

Şimdiki değişiklikleri, OHAL çabukluğuyla yine aynı siyasetin takipçileri yapıyor. Elbette bugün, tarikatlardan değil, daha önce dışladığı CHP'den ve MHP'den destek almaya yöneldiler. Özelikle CHP, "demokrasi" adına çok gönüllü olarak devrede ve elbette belirli bir pay karşılığında.

CHP şimdi kendi siyasi gücünü, bugüne kadar yıkmaya uğraştığı ve aslında şimdi en zayıf haldeki Erdoğan'ı desteklemek için kullanıyor. Bu yeni bir durum değil, CHP'nin tarihi, kendini yok etme pahasına düzeni desteklemekle dolu.

Ancak esas tehlikeli olan CHP'nun bunu, devrimci solu da, sendikaları, işçi örgütlerini de kendi arkasına alarak yapmasıdır.

"Millet iradesi" sloganını öne çıkaran Erdoğan destekçilerinden geride kalmak istemeyen CHP, eski "hakimiyet milletindir" sloganını yeniden öne sürüyor. Şimdi bu kervana HDP de eklendi. Her parti kendi kitlesini öne sürerek, kitleler üzerinden pazarlık yapmak istiyor.

Peki bu "millet" denen kalabalıklar kimdir? Elbette neredeyse tamamı işçi, emekçi, küçük esnaf, işsiziler. Hepsi işçi sınıfının bir parçası. Aslında yapılan, işçi sınıfını siyasi partilere bölme çabasının sürdürülmesi. Her şeyi var ettiği gibi darbeyi durduran işçi sınıfının kendi içinde ve kendi sınıf çıkarları etrafında, taleplerini ileri sürmek için siyasi partilerin arkasında değil, bağımsız olarak öne çıkması gerekli.

Milletin neredeyse tamamını oluşturan işçi sınıfının, iş güvencesi, işgüvenliği, ücret, çalışma koşulları ve süresi, mevcut hakların korunması, kullanılması ve geliştirilmesine yönelik, hangi partiden olursa olsun, ortak talepleri var.

Darbelere karşı olma, demokrasiyi savunma, ulusal birlik laflarıyla işçi sınıfının can yakıcı sorunlarının arka plana atılmasına, yok sayılmasına yönelik siyasi manevralara karşı durmak gerekli. Zaten derbeleri yok edecek olan da, her düzeyde çalışanların toplumu denetleme olanağının olmasıdır. Bunu yaşayarak gördük. Böylece gizli kapaklı işler, kandırılmalar da olamaz! (03.08.2016)

OHAL fırsatçılığına izin vermeyelim!

Maliye ve ekonomiden sorumlu bakanlar, OHAL için irili ufaklı patronlara, uluslararası tekellere güvence veriyor, patronlara yeni kıyaklar tanıyor oysa esas etkilenen, darbeyi önleyen emekçiler.

OHAL, sadece hükümete değil, valilere de serbestçe karar alma yetkisi veriyor. Tıpkı her patronun fabrikasını istediği şekilde yönetmesi gibi.

Valiler; kişilerin dolaşmasını ve toplanmasını, araçların seyrini; her türlü yayının basılmasını, bölgeye sokulmasını; ses ve görüntü yayımı; kamu güvenini bozabileceği kanısını uyandıran kişi ve toplulukların bölgeye girişini; kapalı ve açık toplantı ve gösteriyi yasaklamak, dağıtmak; işçi çıkartmayı işverenin de durumunu dikkate alarak izne bağlamak veya ertelemek; dernek faaliyetlerini durdurmak yetkisine sahip oldu.

Vali, işçilerle görüşmeye gelen sendikacının şehre girişini yasaklayabilir. Patrondan avanta bekleyen kaymakam ve vali çok! Kağıt üstünde grev yasak değil ama işçinin greve çıkmak için toplanması yasak!

OHAL'in ilk günü, Avcılar Belediyesi'nden kadro için çadır kuran taşeron işçilerin çadırı söküldü, gelmeleri yasaklandı. Benzer şekilde, Ankara valisi, ODTÜ'de üniversite içinde toplantı yapan 50 öğrenciyi soruşturmaya aldı. Eğer, milletin iradesi sürecekse, bu iki yüzlü duruma göz yumamak gerekli. Her akşam on binlerce işçi, emekçi, esnaf darbeye karşı toplanıyor, yürüyor, bir avuç işçinin toplanması niye sorun olsun!

OHAL ile Gülencilerin hızla uzaklaştırılması ve geri dönmemeleri için devlet memurlarının kanunun bazı maddeleri, geçersiz ilan edildi. Ancak getirelen yeni kurallar, taşeron işçilerinin kadroya alınması için çıkarılan "özel sözleşmeli çalışan" statüsünden de geri.

Örneğin öğretmenler, KPSS puanı yanı sıra sözlü mülakata göre atanacak, 4 yıl sözleşmeli çalıştıktan sonra aynı yerde kadrolu olacak ve 2 yıl daha çalışacak. Üstelik, 3 bin civarında öğretmen açığa alınmışken 40 bini aşkın öğretmenin bu şeklide alınacak olması, niyetin aslında memurların haklarını geriletmek olduğunu gösteriyor.

Demokrasinin yeni şampiyonu, Erdoğan'ın yeni dayanağı CHP ise, sadece orduda ve bürokrasideki değişikliklerden şikayetçi: "Üç-dört kişi oturmuş .., devleti yeniden yapılandırmaya kalkışıyor,... bu fırsatçılığa girer" dendi. Aslında derdi, boşalan üst düzey koltuklara çevresinden yer bulmak.

Patronlardan sonra, şimdi de bürokratların keyfine terk edilen işçiler, darbeye karşı yaptıkları gibi kendi işlerini kendileri yapmalı, kimin sözünün geçeceğini göstermeli. (04.08.16)

BES'te büyük zarar

Darbe girişimi ile ekonomik hayat da büyük bir darbe yedi. Borsa ve şirket hisseleri düştü, faiz yükseldi ve Bireysel Emeklilik Sisteminde çok büyük bir gedik açıldı.

Yaklaşık olarak toplam kaybın 1 milyar 293 milyon lira olduğu Bireysel Emeklilik Sisteminde, hisse senedi fonlarına para yatıranların bireysel olarak ortalama %13 kaybettiklerini söylemek yanlış olmaz. 9 aydır bu sistemde olan ve aylık 100TL kesilen bir emekçinin 1 aylık birikimi 1 günde yok olmuş demek. 5 yıldır sistemde olan ve aylık 100TL kesilen bir emekçinin kaybı ortalama olarak 8 ay, 10 yıl sistemde olan bir emekçi içinse makas 16 aya kadar genişliyor.

Buradan şu sonucu çıkarmak gayet doğal; 10 yıl BES kesilen bir işçinin, 1 günlük borsanın düşüşünü telafi etmesi için fazladan 16 ay daha çalışması gerekir. Bireysel emeklilik sisteminin çok kazandırdığı söylemlerinin aksine bu sistem; stopaj, sistemden erken ayrılma gibi kesintiler sonucu düşük kâr etmeyi bir kenara bırakalım, emekçilerin hiç bir etksinin olmadığı ekonomik ve siyasi krizler sonucunda, emekçilerin birikimini eritiyor.

Gelecek yıl uygulamaya girmesi için mecliste görüşmeye başlanacak olan, 45 yaşın altındaki tüm işçi ve memurlara dayatılacak olan, kıdem tazminatının yerine getirilmek istenen fon ya da BES budur! (02.08.16)

Nestle'de direniş geleneği var! Zafer kaçınılmaz!

2014'te başlayan TİS sürecinde, fabrikada yetkili olan Öz-Gıda İş sendikasına muhalefet eden 28 işçi işten atılmıştı. Atılan işçiler, işlerine geri dönmek için kararlı, militan bir mücadele yürüttüler.

Bir yıl mücadelenin sonunda işçiler, tazminatları ile birlikte, sendikalı şeklinde işe geri döndü. Bu zafer, sendikal değişim sürecini hızlandırdı. Patron ve hükümet güdümlü Öz-Gıda İş sendikasının yetkisi düştü. Sarı sendikadan kurtulan Nestle işçileri için yeni bir süreç başlıyordu. Artık mücadele sendikaya karşı değil, esas muhatap olan patrona karşıydı.

2016 Ocak ayından itibaren TİS görüşmeleri başladı. Görüşmelerden olumlu bir sonuç çıkmayınca,12 haziran günü, coşkulu ve disiplinli bir şekilde 900 işçi, eski zaferlerin verdiği özgüven ile greve çıktı. 10 gün boyunca görüşmeler olsa da, verilen teklifler işçilerin taleplerini karşılamaya yetmiyordu.

Nestle işçilerinin kararlı duruşu, şirket bünyesindeki diğer fabrikalardaki işçilere de ilham verdi. Benzer taleplerle Nestle'nin ortağı olan Erikli Su ve Nestle Su'da da grev gündeme geldi. Grevin 11. gününde talepler kabul edilince grev, büyük bir coşku ile son buldu.

Grevin kazanımları şunlar: Sözleşme 2 yıllık imzalandı. Çağrı üzerine çalıştırılan işçilere, 2017 itibarıyla önce mevsimlik işçi statüsü verilecek ve en az 6 ay çalışacak. TİS'ten faydalanacaklar, daha sonra tamamen kadroya alınacak. 2018 yılı itibarıyla çağrı üzerine çalışan kalmayacak. 475 lira seyyanen zam yapıldı. Her yıla 20 lira kıdem zammı, 4 maaş ikramiye, 1.300 lira yakacak yardımı, kurban bayramında ilk yıl 900, ikinci yıl 1.100 lira, şeker bayramında 500 lira ikramiye.

Sözleşmenin önemi; ilk olması ve sonrakilerin bunun üzerine yürüyecek olmasıdır. Ekonomik olarak güzel kazanımlarının olmasının yanısıra, aşamalı bir şekilde de olsa, günlük, taşeron, kadro dışı çalışmayı ortadan kaldırması, güvencesiz çalışmanın bu düzeyde yaygınlaştığı bir dönemde önemli bir kazanım. Aynısının Erikli Su ve Nestle Su'da da olması yüksek ihtimal.

Sonuç olarak Nestle işçileri, eski tecrübeleriyle yeni bir kavgaya girdiler, bu kavgadan da, zaferle çıkmayı başardılar. Örgütlülük, bilinç ve özgüven tazeleyerek yeni kavgalar için daha güçlü bir pozisyona girmiş oldular. Sınıf mücadelesinde tekrar moral oldular. (Patronsuz Fabrika, Sayı 2)

Tek seçenek işçi iktidarı

Darbe girişiminden sonra kim kime yaptı, nasıl gelişti diye düşünülürken, bir kesim daha 24 saat geçmeden alevi ve solcu emekçilerin yoğun yaşadığı mahalle ve köylere yöneldi.

Malatya'da merkezi noktalarda "demokrasi nöbeti" için toplanan kalabalığın alevi köyüne yöneldiği bilgisi yayılırken İstanbul'da da şiddet olayları başladı.

İstanbul Gazi Mahallesi'nde aşırı dindar ve AKP seçmenlerinin yoğunlukta olduğu Cebeci ve Sultançiftliği mahallelerinde toplanan gurup, tekbirlerle mahalleye yürüdü. Mahalle sakinleri böyle bir şeyin olabileceğini düşünmemişti. Fakat sosyal medya üzerinden fotoğraf ve videolar yayıldığında durum ciddi bir hal aldı.

Kamyon kasalarında, yaya veya kendi aracını alan, öfke dolu gurup önce polis karakoluna doğru ilerledi. Polis, gurubu engellemesi gerekirken TOMA ve akrep denen zırhlı araçlarla gruba eskortluk etti.

Mahalledeki gençler, gurubu silahla karşılamaya hazırlandı. Bu durum daha ne kadar çığrından çıkacak diye tedirginlikle bekleyen halk, gelenlerin korkuyla geri kaçtığını duyunca daha da kalabalıklaşarak karşı yürüyüşe geçti. Tekbir getiren saldırganlar, kendi semtlerinde doğru kaçarken rastgele evleri ve araçları taşladı.

Polis ile mahalle halkı arasında yaklaşık iki gün süren çatışmalar, böyle başladı. Gerici gurubun tekrar tekrar toparlanarak mahalleye saldırmaya çalıştığı haberleri üzerine birçok insan sokakta, evini savunmak için nöbet tuttu.

Üçüncü gün saldırının kesilmesi ile mahalleli de evine çekildi ve polisle üç gün süren çatışma durdu.

Darbe veya siyasi iktidar farketmeksizin her zaman yoksul işçi mahalleleri bu zulmü çekiyor. İşçi sınıfı bu şekilde karşı karşıya gelmeyi bırakıp bir an önce birleşmeli ve bu barbar zihniyeti yıkıp yerine kendi iktidarını kurmalı. (26.07.16)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Patronlar bize gelecek vaad edemez, geleceğimiz kendi ellerimizde

Temmuz ayı başında bir işçi, iş kazası geçirdi. Bir makinanın içerisine elini soktuğu için eli koptu. Bu üzücü olay tam da vardiyanın değişim saatinde oldu.

İşbaşı yapıldıktan beş dakika sonra, bir önceki vardiyada iş olmadığı için temizlenen makinayı, sonraki vardiya amiri tekrar çalıştırmak istedi. Makine temizlendiği için soğuyor ve akışkan olması gereken içindeki madde katılaşıp makine dişlilerini sıkıştırıyor. Bu sıkışmayı açmak için önce bir sopayla müdahale ediyor fakat daha sonra küçük bir parçayı almak için elini sokuyor. Sonrası malum. Hemen hastaneye kaldırılan işçinin eli, ameliyata yetiştirilmek için makinanın içerisinden çıkartıldı. Şu anda el yerine dikildi fakat bir yıldan fazla çalışamayacağı söyleniyor.

Bu vesileyle herkes makinenin o bölümünün yıllardır açık olduğunu ve işçilerin oraya ellerini, yıllardır soktuğunu öğrendi. Üstelik o dişlilere sıkışan veya kopan el ve parmakların haddi hesabı yok. Hatta bir keresinde işçinin kolu kopmuş. Fakat hiçbir önlem alınmamış.

İşçiler de bu durumu kanıksadıklarından, sanki normal bir şeymiş gibi algılayarak kendi arkadaşlarının dikkatsizliğine kızdılar. Fakat sonrasında biraz düşündüklerinde ne kadar yanlış yaptıklarını ve bu durumun aslında aşırı iş yükünü devam ettirebilmek için bizzat şeflerin, dolayısıyla patronun zoruyla sürdüğünü anladılar.

Daha önce sendika ve iş güvenliğinden sorumlu kişilere uyarılarda bulundukları halde hiçbir sonuç alınamamıştı, aynı durum devam ediyor. Hala hiçbir önlem alınmadığı gibi çalışma da aynı hızda devam ediyor.

Fabrikada 16 yıldır çalışan bir işçi emekliliğini verdi. Şimdiye kadar yaşadığı haksızlıkları bildirmek için patronun yanına gitti. Yaşadığı haksızlıkları anlattıktan sonra patrondan helallik istedi. Patron, işçi sanki hiçbir şey söylememiş gibi onunla dalga geçerek “hoca her sonun bir başlangıcı vardır” diyerek onu savuşturmuş. Tabii işçi bu durumdan bir şey anlamamış. Sonrasında patronun onunla dalga geçtiğini anlamış ama iş işten geçtikten sonra. Konuşmamızda bize söylediği şey şu oldu “patronun her şeyden haberi var”.

Evet, patronların her şeyden haberi var. Çünkü bütün bu sistemin sahibi onlar. Hatta bu darbe girişiminden olduğu kadar bundan öncekilerden de haberleri vardı. Bizzat hazırlayanlar onlar. Bizleri kendi dünyalarında piyon gibi görüyorlar. Savaşlarında ölen, ekonomik krizlerinde işsiz, aç, dünyayı yeniden paylaşma oyunlarında kolayca harcanabilecek malzeme gibi. Kendileri hep üstte, aralarındaki çıkar kavgalarında birbirlerini yutarken, geride kalan biziz. Patronların bize vereceği hiçbir şey yok, olamaz da, kendi geleceğimizi kendimiz şekillendirmeliyiz; onlar için değil kendi geleceğimiz için birleşerek yapabiliriz. (Bir işçi)

Sağlık

Sağlık emekçilerine baskı

Başarısız darbe girişimini fırsat bilen iktidar, hastanelerde cadı avına başladı. Zaten yılda 1 hafta verilen yıllık izin iptal edildi.

Herkesten işbaşı yapması ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranması istendi ancak aynı anda 1.500'ü doktor olmak üzere toplam 5.000 sağlık çalışanı açığa alındı. Bunların ne kadarı gerçekten cemaatçi?

Üniversite hastanelerinden cemaatçi olduğu bilinen öğretim üyeleri uzaklaştırılırken cemaatle uzaktan yakından ilgisi olmayan mücadeleci işçiler de atlanmadı. Kısa bir süre önce kadrolu olan taşeron işçisi Taş-İş-Der (Taşeron İşçiler Derneği) kurucu başkanı Güneş Cengiz de açığa alındı. Güneş Cengiz'in bulunduğu kurumda, tüberküloz (verem) konusunda deneyimli tek laboratuvar teknisyeni olması ve yokluğunun halk sağlığı sorunu yaratacak olması da bu durumu engellemedi.

Her seçimden önce taşeron işçiye kadro sözü verenler, "hâkimiyet milletindir" diyen demokrasi havarileri, taşeron işçilerin hak mücadelesinden rahatsızlar. "Millet"in gerçekten hâkimiyeti almasından her zamanki gibi korktular. Kendi elleriyle devlet kurumlarına yerleştirdikleri eski ortaklarıyla tutuştukları kavgayı bahane edip ilk fırsatta işçi mücadelesini bastırmaya giriştiler. Çünkü onlar da farkında; kendilerini de, hizmet ettikleri patronları da, eskiden ortak oldukları cemaati ve diğer tüm cemaatleri de temizleyecek olan bizim mücadelemiz, işçilerin mücadelesi! (03.08.16)

CHP'nin darbe girişimi sonrası AKP kuyrukçuluğu siyaseti…

CHP darbe girişimi sonrası darbecilere karşı bir tutum aldı ve darbelerden zarar gördüğünü ve de darbelerin demokrasiye katkısı olmadığını açıkladı. Doğru ancak CHP bununla sınırlı kalmadı.

CHP'nin siyaseti, emekçilere ve yoksullara değil; sermaye sınıfına hizmet veriyor

Darbe ertesinde CHP genel başkanı, televizyon ekranlarında Başbakan ile yan yana iki kardeş gibi tavırlarıyla dikkat çekiyordu! Yani CHP, artık eskiden yerden yere vurduğu AKP ve Erdoğan ile aynı saflardaydı. Hatta daha da ileri götürerek 24 temmuzda Taksim'deki büyük mitinge AKP mitinglerinin verdiği havayı estirmekten hiç çekinmedi. Atılan şiarlar temel olarak, AKP'nin attığı "Hakimiyet milletindir" eksenindeydi. AKP'ye karşı hiçbir eleştiri olmadığı gibi mitinge AKP de davetliydi. Hatta AKP'nin 7 Ağustos Yenikapı mitingine de bir heyet gönderecek!

Taksim meydanında toplanan yüz binlerce insana CHP yönetiminin darbe karşıtı söylemler dışında, özellikle de AKP'nin kitlelere karşı şimdiye kadar uyguladığı patron yanlısı gerici, dinci, baskı siyaseti ve bundan sonra da uygulayacağı kitle düşmanı siyaset konusunda ne bir açıklama ne de bir uyarıda bulundu.

Kılıçdaroğlu ile Erdoğan arasında son dönemlerde sıkça sataşma yaşandı, Kılıçdaroğlu, Erdoğan'ı diktatör bozuntusu olarak suçlamıştı. Kılıçdaroğlu, Erdoğan'ın yaptırdığı kaçak sarayı her fırsatta teşhir ederek "kaçak saraya" gitmeyeceğini defalarca belirtmişti.

15 temmuzdan sonra Erdoğan bir demokrat oldu da bizim haberimiz mi olmadı? Ya da "kaçak saray" kaçak saray olmaktan mı çıktı? Kılıçdaroğlu tüm tükürdüklerini yalayarak kaçak sarayda Erdoğan ile görüştü.

CHP'nin darbe girişimine karşı seferber olması, mitingler düzenlenmesi gayet yerinde ve normal bir siyaset olmasına rağmen, bunu fırsat bilerek "ulusal birlik" bahaneleriyle emekçi düşmanı, kadınlara, Alevilere ve Kürt halkına düşman, dinci gerici AKP iktidarı ile aynı siyasi eksende yer alması hiç normal değil. CHP'nin bu siyaseti, kendinin de AKP gibi kapitalist sömürü düzeni temellerinde yer aldığını bir defa daha açıkça ortaya koyuyor.

AKP iktidarının darbe sonrası siyaseti

AKP eski ortağı olan FETÖ'cülerle pastayı bölüşmeyi başaramayıp birbirlerine karşı acımasız bir "yok etme" kavgasına tutuşmasından sonra başlayan süreçte bugün AKP, geniş kitlelerdeki askeri darbe karşıtı duyguları fırsat bilerek, FETÖ'cülerin "kökünü kazma" uygulamalarını başlattı.

Ancak bu ortamda AKP, şimdiden emek dünyasına, Alevilere ve Kürt halkına da saldırıyor. Bu konuda 15 temmuz sonrasında yaşanan birçok örnek vardır: 280'den fazla KESK üyesi, 136 Eğitim-Sen üyesi FETÖ'cü suçlamalarıyla görevden alındı. Halbuki bu insanların FETÖ'cü karşıtı olduğu açıkça biliniyor.

Üstelik bu daha bir

"başlangıç", çünkü AKP, FETÖ'cü tehlikesinin tamamen atlattığı andan itibaren sıra sola ve emekçilere geleceği kesin. Bunu tahmin etmek için müneccim olmaya gerek yok!

Evet, emekçileri, yoksulları ve sömürülenleri savunanlar, onların saflarında yer alanlar darbecilere karşı gelirken sınıf düşmanlarının "değirmenine su taşımamalı". CHP'nin savunduğu siyaset böyle bir siyaset değil ve CHP'nin peşine takılanlar da yanlış yapıyor. İşçi sınıfını her durumda, her koşullarda kendi öz siyasetini savunmalı.(03.8.2016)

Uluslararası Gündem

NATO, Rusyaya karşı!

8 ve 9 temmuzda NATO'nun üyesi 28 devlet ve hükümet başkanı Varşova'da toplandı. NATO, 1949'da ABD'nin başkanlığında, Sovyetler Birliği'ne karşı kuruldu. Devlet başkanlarının aldığı karar, Rusya'nın etraflarında bulundurdukları askeri gücü artırmak oldu.

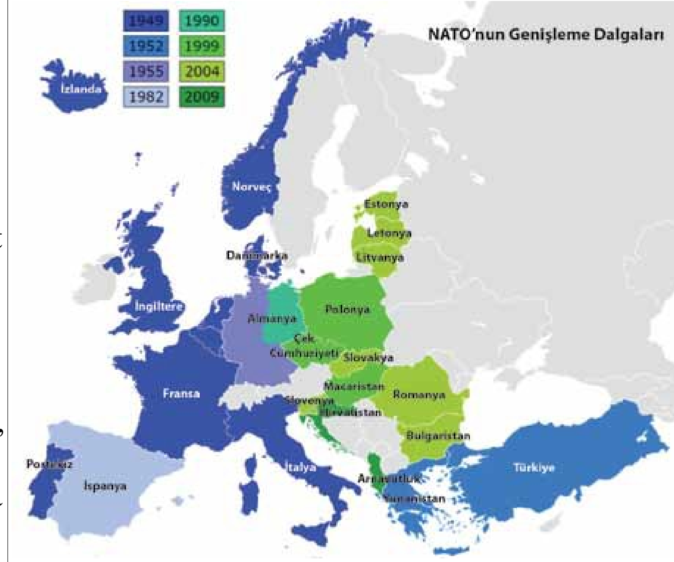
Obama, Merkel, Hollande ve Cameron, SSCB'nin dağılmasından sonra Batı saflarına geçmiş eski Sovyet bloğu ülkeleri başkanlarına, Rusya ve Putin'in girişimlerine karşı onları koruyacaklarına dair söz verdiler. Bu güvenceleri, onların deyimiyle, mevcut sınırları korumak ve saygı göstermek hakkına dayanarak veriyorlarmış!

SSCB'yi ve ona bağlı olan Orta Avrupa'yı, yani Baltık denizinden Karadeniz'e uzanan, Tuna ve Kafkaslara ve de Asya'ya kadar uzanan bölyi Batılı kapitalistler, yerel vurguncularla işbirliği yaparak bu ülkeleri talan edip böldüler.

Ancak o zaman, sınırların değişmesinden rahatsız olmadılar ve alelacele bu yeni müttefik ülkelerde askeri üsler kurdular. O zamandan beri emperyalist ülkeler, başta Ukrayna olmak üzere, etrafındaki ülkelerden Rusya'ya üzerine askeri baskıyı artırdılar. NATO yöneticilerinin sözünü ettiği haklar, aslında, sermayelerini ve askeri üslerini, dünyada yayabildikleri her alana yayıp hakimiyetlerini artırmaktır.

Askeri saldırganlık siyaseti aynı zamanda Batıdaki, Rusya'yı "kötülüğün kaynağı" olarak gören çevrelere güvence vermek ve onların hoşuna gitmek için. Hollande şunları ekledi: Askeri nutuklar atmak yeterli değil, askeri güçleri artırmak ve bu nedenle Fransız silah tüccarlarına verilen silah siparişlerini artırmak gerekir!

NATO bu saldırganlık siyasetini haklı çıkarmaya çalışmak için bin dereden su getiriyor; Rusya'nın yaptığı askeri müdahale sayısı oldukça kabarık ve üstelik Putin'in yaptığı açıklamalar güven verici değil.

İki taraf da şu ana kadar lafla yetiniyor. NATO'nun bildirgesi, ki Hollande bu konuda çok ısrarcı oldu, Rusya'nın bir müttefik olduğunu ve Ortadoğu dahil, dünyadaki istikrarı sürdürmek için katkıda bulunduğunu vurguladı. NATO bildirgesi ek olarak, zirvenin Rusya'ya karşı hiçbir kötü niyet beslemediğini içerse de, ne hikmetse toplantı yeri Polonya'nın başkentinde, yani NATO karşıtı ve çok daha az olanakları olan Varşova Paktı'nın eski merkezinde yapıldı. Üstelik Varşova Paktı'na son verilişinden 25 yıl sonra, aynı tarihte.

Sözde tabi ki kötü niyet yok ama fiilen bu zirve, askeri manevralar, boy gösterileri ile diplomatik baskıdır.

Her durumun bir mantığı var. Batılı kapitalistler, Orta Avrupa'ya çok büyük kazanç için yerleşiyor ve bu bölgeyi talan ediyorlar. İşte bu şartlarda Putin ve onun temsil ettiği Rus devletinin çıkarları, saldırılara kaşı koymayı gerektiriyor. Örneğin Ukrayna'da her iki taraf, kanlı silahlı çeteler tarafından destekleniyor ve kitleler ikiyi bölünmüş durumda. İşte bu durumun bölgedeki diğer ülkelere yayılmayacağının hiçbir güvencesi yok. İki tarafın yürüttüğü siyaset, hızla buraya varabilir. Bu durumda, Batılı güçler ile Rusya arasındaki poker oyunu, sıcak bir savaşla sonuçlanabilir.

Köşe yazarları ikiyüzlü bir şekilde, SSCB'nin ve taraftarlarının dağılmasına rağmen soğuk savaşın devam etmesine çok şaşırdıklarını anlatıyor. Evet, SSCB artık yok ama emperyalizm varlığını sürdürüyor. Emperyalizmin hakimiyeti, krizlere, gerginliklere ve savaşlara yol açıyor. Emperyalist yöneticiler sürekli, Rusya dahil tüm dünyada yeni alanlar ve pazarlar zaptetmek için ve de büyük kazanç için felaketler yaratma riskini göze alıyorlar. LO (15.07.2016)

ABD

Dallas, Baton Rouge – Şiddetli kısır döngü

"Terörizm" – polis öldürülmesini polis, bu şekilde isimlendiriyor.

Belki de öyle. Eğer öyle ise, ötekileştirilmişlerin polise saldırmayı görev edinmelerine şaşırmamak gerek. Büyük şehirlerde alenen; polisi, çoğunlukla genç erkeklerden ve her zaman olmasa da siyahilerden oluşan halkla karşı karşıya getiren bir savaş var. Yaralanan ve ölenlerin çoğu da polis değil. Bu yıl öldürülen her polise karşılık, düzinelerce sivil, polis tarafından katledildi.

Öyleyse belki de birileri polisi, rekabet duygusuyla, bir uyarı mahiyetinde ya da ölümleri durduracağı umudu ile öldürmeye karar verdi.

Eğer bu şekilde karar verdilerse, daha haksız olamazlardı. Siyahi nüfus, bireysel eylemlerin baskıyı geri püskürtmediğini uzun süre önce öğrendi – bunu yalnızca, örgütlü bir gücün seferberliği başarabilir.

İnsanların polis tarafından katledilmesi, bizzat polis tarafından başlatılmadı, vahşi, ırkçı ya da her ikisi birden olan bazı polisler sorunu büyütse de.

Mesele, nesillerce genç insanı bir iş sahibi olmaktan, bir iş sahibi olmalarını sağlayacak eğitimi almaktan alıkoyan bir toplum ile başladı. Bu toplum, büyük şehirlerin geniş bölgelerini bomboş arazilere çevirdi. Gençlere, kendilerini geliştirme imkanı veren "rekreasyon merkezleri" kapatıldı. Parklar kapatıldı ve parklara ait ekipman yok edildi, yenilenmedi –böylece kamu fonları özel faize devredilebildi. Okullar özel, kâr amaçlı şirketlerin çıkarına terk edildi. Büyüklü, küçüklü şehirlerin geniş alanları, birbiri ardına pek çok ipotek dolandırıcılığı yapan bankalar tarafından harap edildi.

Peki ya eğitim için, iş için para? Hayır, kapitalist toplum, kamu bütçesinin çoğunu hapishanelere akıttı. Okullar için para – hayır, bu toplumun hükümdarları, bütünlüklü bir hapishane sistemi kurdu ve onu, iş sağlamadığı insanları mahkum etmek için kullandı. İş için eğitim vermek yerine, bir suçluya dönülmek için eğitim sundular.

Kapitalist toplumun hakimleri, milyonlarca genci içine atıp hayatlarının sonuna dek yaraladıkları, koca bir hapishane-ev düzeni kurdular.

Bu, ABD kapitalizminin hükümdarlarının, tamamen bozulmuş toplumu, düzende tutmalarını isteyerek polislerin ellerine bıraktığı durumdur. Polislerin, bazen silahsız insanları vurup öldürmesine şaşıran kimse var mı?

Bireysel düzeyde katil olan polis sorumlu tutulmalı – ancak çok daha önemlisi, bu durumu yaratan toplum sorumlu tutulmalı.

Kapitalist toplum şiddet üzerine kurulu; bu şiddet, servetin hükmünü sömürülenlere ve ezilenlere empoze etmenin aracıdır.

Bu toplum yıkılıncaya, yerine daha insancıl, çalışanların inşa ettiği bir toplum konuluncaya kadar, şiddet sona ermeyecek. Spark (20.07.16)

Trump; tehlikeli bir patron, üstelik dışarıdan değil!

Donald Trump, siyasetin dışında kalan biriymiş gibi davranıyor ama öyle değil. Övünerek anlattığı gibi, on yıllardır siyasetçileri alıp satmakta, onlarla ortaklıklar kurmakta, geziler yapmakta ve ricalarını yerine getirtmekte. Hayır, o dışarıdan biri değil – en kötü biçimdeki teklikeli bir patron, işçi sınıfının baş düşmanı.

Ününü, "Kovuldun!" sloganı etrafında kurdu. Bunu dile getirmekten keyif almış, kendinden başkalarının hayatlarını mahvetmenin zevkini çıkarmış ve bunu sadece elinde yetki olduğu için patron olduğu için yapmıştır. Böyle bir patronla yüzleşmiş olan her işçi, onun nasıl bir düşman olduğunu fark eder.

Görünüşe göre Trump; işçileri kovmaktan, ABD işçi sınıfının yüzleştiği sorunlar için göçmenleri ve yabancıları suçlamaktan, beyaz erkek işçileri diğer herkesle karşı karşıya getirmekten ve kadınları her fırsatta küçümsemekten duyduğu hazzı, işçilere zehir saçmaktan da duyuyor. Her tehlikeli patron gibi, işçiler bölündüğünde etkili mücadele edemeyeceklerini biliyor.

Hem Demokratlar hem de Cumhuriyetçiler, patronların tarafında; Trump da hiç farklı değil, o sadece, ne kadar tehlikeli olduğunu daha açıkça gösteriyor. İşçiler kendi sınıf partilerini, işçi sınıfının bütününden kaynaklanan bir parti kurana kadar bu kördüğümü çözmenin hiçbir yolu yok. Donald Trump ve benzerleri bu partide kendilerine hiçbir yer bulamayacak! Spark (08.07.16)

Fransa

Kapitalizm: Yıkılması gereken bir düzen

Nice intihar eyleminden sonra Hollande ekibinden, Sarkozy ve Le Pen'e kadar tüm siyasiler, kısır bir kavgaya tutuştu. Temel olarak demagojik siyasetçi kavgası üstelik temel konularda hem fikirler.

Hepsi güvenlik önlemlerini arttırmak istiyor. Suriye'de ve Irak'ta yürütülen savaşı devam ettirip bombalamayı arttırmada hemfikirler. Fransa'nın, Ortadoğu'da emperyalist varlığını sürdürmesi konusunda da aynı görüşteler.

Hepsi kitleleri yanıltıyor. Şiddet ve baskıları artırarak güvende olmak mümkün değil.

Örneğin, Nice katliamı konusunda ileri sürdükleri önlemler alınsaydı bile saldırı kesinlikle önlenemeyecekti. Daha da kötüsü, önerileri, yabancı düşmanlığını ve milliyetçiliği arttıracak, saçma ırkçı fikirleri güçlendirip göçmen düşmanlığını yayıp nefret tohumlarını saçmaya yarayacaktı.

Irak ve Suriye'de sürdürülen savaştan emekçilerin ne çıkarı var? Fransız emperyalizminin dünyanın dört bucağında sürdürdüğü siyasetten emekçilerin ne çıkarı olabilir ki? Kesinlikle hiçbir çıkarı olamaz!

Total, Areva ve silah tüccarlarının çok çıkarı var. Örneğin Dassault, Rafale savaş uçaklarını Mısır ve Katar'a satmak için fırsat buluyor. Çimento şirketi Lafarge, DAEŞ ile bile ticaret yapmaktan çekinmiyor.

Emekçiler, bu emperyalist siyasetten kesinlikle hiçbir şey kazanmadıkları gibi çok şey kaybediyor. Ortadoğu'da sürdürülen savaşların ve bombardımanların bedelini, emekçiler ödüyor. Burada bizler bunu terörizm, herkesin herkesten şüphelendiği bir ortamın yaratılması ve ırkçılığın artması ile ödüyoruz.

Terörizm gökten düşmedi! Terörizmi bize, toplumumuzun dışında ve dine bağlı diye tanıtsalar da esas kaynağı, zengin ülkelerin yoksul ülkeler üzerinde kurduğu hakimiyettir. Daha çok kâr etme hırsından ve dünyayı talan etmekten kaynaklanıyor. Esas kaynağı kapitalizm, burjuvazinin hakimiyeti ve sömürü düzenidir.

Sosyalist Parti'nden Ulusal Cephe'ye kadar tüm siyasetçiler, bu sistemi ve emperyalist düzeni savunuyor. İşte bu nedenden dolayı bu siyasetçiler, bizi ne terörizme ne de savaşa karşı korumadıkları gibi, tam aksine sürüklüyorlar.

Batılı güçler, terörizme karşı savaş açtıklarını duyurduğunda ve ABD ile İngiltere 2003'te Saddam Hüseyin'i devirdiğinde, DAEŞ yoktu. Onların yarattığı kargaşa, silahlı çetelerin ortaya çıkma zeminini oluşturdu.

Emekçiler, bu gibi siyasetçilere kesinlikle güvenmemeli. Diğer ülkelerde olduğu gibi burada da, emekçilere ve yoksullara karşı aynı hor gören ve iğrenç tavırları var.

Siyasetçiler, hem diğer ülkelerde hem de burada kapitalistlerin çıkarlarını savunan, yani azami kâr etmeyi hedefleyen bir siyaset savunuyor. Bu yolda her şeyi yapmaya hazırlar! Yani emekçilere, 19'uncu yüzyıl şartlarını ve çocukları da çalıştırmayı dayatmaktan çekinmiyorlar.

Bizler, sömürülenler olarak bu düzenin savunulacak hiçbir yönü olmadığını bilmeliyiz. Dünyayı yöneten ve sömüren kapitalist gruplar ve hisse sahipleri, bizi de sömürüyorlar ve bize saldırıp çalışma ve yaşam koşullarımızı kötüleştiriyorlar. İş temposunu arttıranlar, tensikatları yapanlar ve ücretleri aşağı çekenler, onlar. Bizlere kitlesel işsizliği ve güvencesiz işleri dayatanlar, onlar. Emekçileri bölen ve birbirlerine karşı rakip kılmak isteyip sömürüyü daha çok artırmak ve işçi sınıfının örgütlenip birlikte mücadele etmesini engellemeye çalışan da onlar.

Toplumun küçük bir kesimini oluşturan patronlar, sömürülen kitleler üzerinde bir diktatörlük oluşturdu.

İşte Ulusal Cephe'den Sosyalist Parti'ye kadar tüm siyasetçiler, bu diktatörlüğün iyi olduğunu anlatıp savunuyor ve hizmet ediyorlar. Yuvarlak laflar ederek toplumsal çıkar hikayeleri arkasına saklanıyorlar. Burjuvaziye uşaklık edip, Avrupa Birliği ve göçmenleri malzeme yapıp, günah keçileri yaratıp hedef şaşırtması yapıyorlar.

Bu siyasetçilerin yapacağı tek şey işçi düşmanlığıdır ve işte bu nedenle emekçiler, kendi çıkarlarını savunan bir siyaset ve parti geliştirmeli. Bu düzeni tamamen yıkmayı amaçlayan bir hedef doğrultusunda ilerlemeli.

İnsanlık gittikçe daha da barbarca ilişkiler bataklığına sürükleniyor, çünkü toplum kapitalizm hastalığına yakalandı. Bu düzenin başında olanlar silip süpürülmeden, insanının insanı sömürmesi ve zengin ülkelerin yoksul ülkeler üzerindeki hakimiyeti yok olmadıkça bir çıkış yolu olamaz. LO (29.07.2016)

Erdoğan'a yardımcı olan CHP

Başarısız darbe girişiminden bir hafta sonra CHP, Taksim'de yaptığı kutlama ile kırılgan durumdaki hükümetin yardımına gitti.

15 Temmuz darbesinden bu yana Erdoğan, işgal ettiği koltukları tutabilmek için tüm destekçilerini yardıma çağırdı. Türk bayraklarıyla sokakları dolduran kadın ve erkekler, bu çağrıyı ciddiye aldı. Erdoğan böylece kazandı ve şimdi kendi acizliğini gizlemek istiyor.

Erdoğan zor durumda

Bu nedenle AKP, CHP'nin "Ne dikta ne darbe demokratik Türkiye" sloganı altında düzenlediği mitinge açık destek verdi. Böylece CHP, iktidar partisine yönelik siyasetinde dönüş yaptı.

Aslında darbe girişimi, Erdoğan'a çok yaklaştı. Darbecilerin hedefinde Erdoğan'ı öldürmek, en azından tutuklamak olduğu anlaşılıyor. Darbe gecesinde yaşananlardan, ordunun, MİT'in ve tüm gizli servislerin çok zayıf kaldığı hatta sonucu bekleyip, dengenin yönüne göre tavır alma eğiliminin olduğu anlaşılıyor.

En azından ordunun ve devlet bürokrasinin en üst kademesinin böyle davrandığı anlaşıldığı için Erdoğan kırılgan, güvensiz bir durumda. Bu duruma ilk tepkisi, ordunun ve tüm devlet bürokrasisinin üst kademelerinden başlayarak, aşağıya doğru geniş çaplı bir temizlik hareketi başlatmak oldu.

Şimdi 60.000 kişiyi etkileyen bu tefsiye süreci, aslında yavaş yavaş başlayan ve gittikçe hızlanması beklenen tasfiye sürecinin aniden yapılması oldu. Darbecilerin harekete atılmak için karar vermelerine neden olan, bu sürecin hızlanma işaretlerinin birkaç hafta önceden verilmesidir.

Devlet aygıtı bir süredir, eskiden ikisi birlikte "ılımlı İslamcı" olan iki klan; Erdoğan'ın ile artık düşman olduğunu Fethullah Gülen arasındaki çekişmeye sahne oluyordu. Daha önce "ne istediler de yapmadık" dediği Gülenciler için Erdoğan, bir süredir "inlerine gireceğiz" diyerek açıkça tasfiye edileceklerini söylüyor, yasal düzenlemer yaptırıyordu.

Darbeden önce Erdoğan ve Kılıçdaroğlu

Devlet kurumlarında klikler mücadelesi

Fethullah Gülen'in liderliğindeki kendine "Hizmet hareketi" diyen tarikat, birçok bağlantı kurarak, ordu, polis, hukuk kurumlarında etkili konumlara gelerek, kapitalist işletmeler kurarak, kendi özel okulları ve burjuvazinin bir kesiminin çocuklarını üniversitede eğiterek, güçlü bir etki kazanmıştı. Ordunun generallerindeki Kemalist geleneği geriletti. Bütün bunlar, Erdoğan'a yaradı ama 2013'ten bu yana, ikisi arasında savaş başladı.

Ekonomik kriz, Ortadoğu'da kriz, kâr paylarını azaltarak, bu çıkar çatışmasında rol oynadı. Gülenci savcılar, Erdoğan ve yakınlarına karşı bir yolsuzluk soruşturması başlattığından beri devlet içinde destekçilerini etkisiz kılmak için çalışma sürüyordu.

Ancak, 15 Temmuz ve sonrası Erdoğan açısından, bunun sınırsız bir savaş olabileceğini gösterdi. Ayrıca, tüm bu tasfiye dalgaları sonucunda, devletin kendisi ve özellikle de ordu baltalanıyor. Ordu kademesinde doğrudan darbeye katılan subaylar olduğu gibi birçok subay da tarafsız kalmaya çalıştı ve büyük çoğunluğu etkisiz kaldı. Hatta en küçük şüphe duyulanlar da görevden el çektirildi.

Sol destek aranıyor

Darbe girişiminin ardından Erdoğan, İslamcı çevre dışında güvenebileceği destekçiler aramak zorunda kaldı ve buldu da. AKP'nin bir kenara attığı Kemalist subaylar, Gülen temizliğinin bıraktığı boşlukları

doldurmak için göreve davet edildi.

Bu iki taraflı siyasi bir operasyondur. Bir yanda tüm meclis partileri, Erdoğan'ın darbeyi getiren siyasi hatalarının da ötesinde darbeyi, başarısız olmasından sonra kınadılar ve CHP öncülüğünde demokrasiyi savunduklarını açıkladılar, diğer yanda Erdoğan, bu partileri öncekinin tam tersi bir tutumla demokrasi savunucusu olarak kabul etti.

CHP ve diğer partiler şimdiye kadar, Erdoğan rejiminin otoriterleşmesini eleştirdi, şimdi Erdoğan bütün partilerden destek almak ve demokratik bir lider gibi görünmek ihtiyacında. Tüm partilerden bu görünümünü desteklemelerini istiyor. Erdoğan, darbeci generallerin kurbanı demokratik bir siyasetçi gibi görünüyor ve CHP, bu siyasi operasyona katılıyor.

CHP'nin bu desteği karşılıksız değil, bir pazarlık olacak ve Erdoğan'dan istekleri olacak. CHP, son günlerde Erdoğan'ın biraz geri planda kalıp hükümetle görüşmek istemesi, öne çıkıp daha çok şey koparmak için.

Politika kayması

Tarikatlar arasındaki bu savaşın arasında kalan devlet aygıtının, burjuvazinin genel çıkarları açısından anlamı ne olabilir?

Büyük sermayenin çıkarları yerine tarikatların çıkar kavgası öne geçebilir. Üstelik Erdoğan, gittikçe daha maceracı bir hale gelen politika başlatmıştı. Ortadoğu'da, önceden arkadaş olduğu Esad rejiminin yıkılması için DAEŞ'e yaptığı yardımlar, patronlar için ağır kayıplara neden oldu. Geleneksel müttefiki ABD'den uzaklaşmasına da neden oldu.

Artık bu siyaset tersine döndü, Hazirandaki DAEŞ'in saldırı dalgası ardından, Rusya ile ilişkiler de yeniden kuruldu ve artık DAEŞ'e karşı mücadele gündemde. ABD ve Batılı müttefiklerin darbe girişiminden sonra umutları, kendi politikalarıyla daha uyumlu, daha güvenebilecekleri bir hükümet kurulması.

Darbeden sonra, Erdoğan ve Kılıçdaroğlu

Bu rüzgar şimdi CHP'nin desteği ile uygulanmaya çalışılacak, Erdoğan kuşkusuz böyle bir politikanın gerektiğinin farkında.

Ancak Erdoğan, darbenin özellikle ABD ve Batı tarafından desteklendiğini, en azından karşı çıkılmadığını bildiğinden, kişisel olarak zor durumda. Bugün mağduru oynayan Erdoğan'ın aynı güçler tarafından desteklenip iktidara getirildiğini de unutmamak gerek.

Bu nedenle CHP'ye ve Kemalist geleneğe borçlu olduğunu hissediyor. Benzer şekilde, Erdoğan şimdi ordu şeflerini değiştirmek zorunda olduğu için Kemalist generallerin iyi niyetine daha bağımlı. Bu evliliğin ne kadar süreceğini ve hangi tarafın kazançlı çıkacağı henüz net değil.

Bilinçli işçilerin ve hatta mücadeleci CHP'li ya da sendikaların, bu keskin dönüşte dikkatli olması için zaten yeterinde neden var.

Orduda ve bürokraside, devlet yönetiminde yapılan değişiklikler, söylendiği gibi "demokrasi" için gerekli olduğundan değil, kendi iktidarları için gerekli olduğundan. Bir de patronlara yeni rant alanları açmak için.

Zaten mevcut durumu, Erdoğan'ın elini güçlendirmek, tek söz sahibi olmak için oluşturmuştu.

Kılıçdaroğlu, Erdoğan'ın sarayına ayak basmamaya yemin etmişti, 25 Temmuz'da davetine gitti. Bir işçinin dediği gibi, "dünkü düşmanlar arkadaş olur ve Gülenciler bittiğinde onlar, biz işçileri karşı dönecek."

Gerçekten işçi sınıfının, patronlar ve hükümetin, sıradaki saldırılarına olanak verebilecek bir ulusal birliğe karşı dikkatli olmak için her türlü nedeni var. (01.08.2016)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

80 yıl önce İspanya'da sosyal devrim

17 Temmuz 1936'da general Franko orduyu, hükümeti devirmek için ayaklanmaya çağırdığında, hiç kimse şaşırmamıştı. Çünkü 1931'de seçimle krallık rejimine son verilmesiyle kurulan yeni cumhuriyeti yıkmak için hem ordu hem de aşırı sağ çevrelerde bir sürü hazırlık vardı.

Aradaki 5 yılda, bir yandan hakimler sınıfı, desteklediği askeri güçler ve gerici partiler ile diğer yandan yoksul köylüler ve emekçiler arasındaki çatışma hiç durmadı.

Darbenin başını çeken general Franko, biliniyordu. 1934'te Asturies bölgesindeki madenci ayaklanmasını bastıran generaldi.

Askeri darbeye karşı işçi sınıfı ile köylülüğün tepki göstermesi de bir sürpriz olmadı. İşçi sınıfı yürütmüş olduğu çetin mücadeleler sonucu güçlü, mücadeleci bir örgütlülüğe sahipti.

19'unca yüzyılın sonralarına doğru gelişen sendikalar ve siyasi örgütlerde anarşist akım, Ulusal İşçi Konfederasyonu (CNT) ve İbirya Anarşist Federasyonu (FAİ) aracılığıyla belirleyici rol oynuyordu. Aynı zamada, UGT işçi konfederasyonunu yöneten güçlü bir Sosyalist Parti oluşmuştu. Partinin ülke geneline yayılmış güçlü bir militan ağı vardı. Ayrıca Stalinci SSCB'ye bağlı ama 1936 yılında sınırlı bir etkisi olan Komünist Parti ve de Birleşik Marksist İşçi Partisi (POUM) vardı. POUM hem İspanya hem de uluslar arası seviyede Stalinci siyasete karşı tavır aldı. POUM da çok küçük bir örgüttü ama Katalonya bölgesinde, önemli bir etkinliğe sahipti. İşte Franko'nun askeri darbesine karşı tüm bu güçlerden kaynaklanan çok önemli bir tepki geldi.

Askerler, yeni cumhuriyeti kolayca devirebileceklerini sanmıştı. Şubat 1936'da yeni seçilen hükümette sol partilerin Halk Cephesi etrafında çoğunlukta olmasına rağmen, hükümeti kolayca emirleri altına alabileceklerini ve kendi düzenlerini dayatabileceklerini sanmışlardı. Ama tam aksi oldu. Genelkurmayın girişimi, birkaç saat içerisinde farklı bölgelerde ayaklanma oldu. Askeri darbe girişimi, üç yıl sürecek feci bir savaşa yol açtı. 1939'da Frankocuların zaferi ile bitti ve İspanyol toplumuna, 1975'e kadar büyük bedeller ödetecek bir diktatörlük iktidarı ile sonuçlandı.

Üç yıl süren çatışmalar, sadece iktidarı paylaşmak bir kavga değil, işçi sınıfı ve topraksız köylüler dahil yoksul köylüler için gerçekten sosyal bir devrimdi. Bu harekete, emekçilerin büyük bir çoğunluğu katıldı.

Kitlelerin zaferi mümkündü ama mücadeleler, işçi sınıfının önderleri tarafından çıkmaz sokağa yönlendirildi.

Askeri darbeciler ve onları destekleyenlerin karşısında, kendine cumhuriyetçi diyen taraf, ellerinden gelen her şeyi yapıp devrimci ortamı sınırlandırdı ve gelişmesini engelledi. İlk başlardaki tereddüt edici ve bekle gör siyasetleri, birkaç ay içerisinde karşı devrimci bir siyasete dönüştü.

Devrimci hareketin başına geçen partiler, emekçileri sadece uyutmakla kalmayıp ihanet ettiler. Çünkü cumhuriyetçi, sosyal demokrat ve Stalinci önderlikler, farklı ama aynı doğrultudaki nedenlerle mevcut düzenin, yani burjuva düzeninin devam etmesini tercih ettiler. Bunu yaparken "bölünmemek" (yani eleştiri yapmamak) gerekir deyip siyasetlerini eleştiren veya karşı çıkanları yok ettiler.

Devrim girişimi, 1929 krizine ve yol açtığı felaketlere karşı emek dünyasının geliştirdiği bir tepkiydi. Aynı zamanda, dolaylı olsa da, Almanya'da gerici hareketin büyüyüp Nazilerin iktidara gelmesine ve emperyalist bir dünya savaşı ile sonuçlanma tehlikesine karşı da bir tepkiydi.

İspanya'daki devrimci hareket başarılı olsaydı, kaçınılmaz bir şekilde dünyada yaratacağı yankı sonucu, yeni bir dünya savaşının önünün kesilme olanağı ciddi bir şekilde gelişebilirdi.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.